

In Memoriam Herman Franssens,

(Maandag 12 oktober 2015 - Marc Van Boxelaer, Voorzitter Sevos TTC)

“Beste Barbara, Kenneth, Nick en Keno, Mona, Elli en Morris

Beste Frank, Jeannine, kinderen en kleinkinderen,

De familie,

Beste Gitta,

Beste bestuursleden en leden van Sevos,

Geachte aanwezigen,

Ik leerde Herman Franssens kennen, ergens halverwege de jaren 50 toen ik als opgroeiende knaap pas in de Steenstraat in Ekeren was komen wonen. Ik hoorde gekraak van een tak en een wat wild uitziende rakker viel letterlijk uit een boom pardoes voor mijn voeten, ergens in het Veltwijckpark. Het was Herman, een levenslange vriendschap ontstond op die plek, niet ver hiervandaan. Later verhuisden we samen naar den Bund, waar een bonte mengelmoes van zeemans- en dokwerkerskinderen, wonend rondom een grote lap verwilderd bremveld, een gedroomde jeugdhabitat vond om zich uit te leven. De gouden sixties kwamen eraan en we zouden niet veel van het uitgangleven aan ons laten voorbijgaan: seks, pintjes en rock en roll, niet noodzakelijk in die volgorde. We verkenden de kroegen en kelderdancings in de stad, maar werden natuurlijk ook als een magneet aangetrokken door de onvergetelijke lokale dranktempel met zijn legendarische bals, Het Volkshuis, Kloosterstraat te Ekeren. We pleisterden ook al eens in de jeugdclub en de kermis op de Luchtbal. Daar zijn nog mooie dingen uit voortgekomen. We leefden in een jeugdige roes en oefenden ons in de edele kunst van doorfeesten en snel recupereren voor het volgende feest. Onderwijl studeerden we wel flink, en Herman promoveerde met een technisch diploma. Dan begon het serieuze leven: de legerdienst, trouwen met Elly, al gauw werd hij de trotse vader van Barbara en Kenneth. Gaan werken voor een constructiebedrijf. “Een poddingjob, maar ik doe het graag”, zei hij. Later werd hij grootvader, een dagvullende bezigheid. Nadat zijn vrouw Elly hem veel te vroeg was ontvallen ging hij een nieuw verbond aan met Gitta, de beenhouwersdochter uit de Driehoekstraat. Ze kenden elkaar uit de jeugdijaren.

En dan de Sevos. Als vanzelf ontstond uit die beweging in het Volkshuis in 1966 ook een tafeltennisvereniging, wat toen nog een pingpongclub heette, de Socialistische Ekerse Vereniging voor Ontspanning en Sport, later Sociale Vereniging voor Ontspanning en Sport, Sevos TTC. Ik was er vanaf het eerste uur bij en werd later voorzitter en Herman vrij vlug ook, hij werd spoedig de onvervangbare secretaris, tot op de fatale dag van zijn overlijden,

verleden week. Volgend jaar viert Sevós haar 50 jarig jubileum, hij zal het niet meer mogen meemaken.

Hij maakte wél de hele ongelooflijke saga van Sevós mee, van een nietig clubje tot een uit de kluiten gewassen vereniging, thuishaven voor migrerende en asielzoekende spelers, het Volkshuis, de eerste competitiejaren, de Luchtbal, de tornooien, de bals in de Gouden Eendjes, de uitstappen, de visdagen, de glorietijd ... toen geluk heel gewoon was.

En dan het Fort van Merksem, de nieuwe sportzaal die hij, samen met andere legendarische techneuten van Sevós, letterlijk van de grond af heeft opgebouwd, de doorgroei van de club. Ook het sociale aspect lag hem en hij mobiliseerde daarvoor onvermoeid: de zoekrally's, de kaartavonden. Op het jaarlijks clubfeest met kampioenenviering zorgde hij ervoor dat de bekera en eremetaal bij de juiste laureaten terechtkwamen. Een delicate klus die hij telkens met veel methodiek tot een goed einde wist te brengen.

De onheilspellende boodschap, enkele maanden geleden, dat bij hem de gevreesde K.-ziekte was gediagnosticeerd in een al gevorderd stadium kwam bij mij over als een schok. Herman was immers door zijn vitaliteit en temperament, het enthousiasme in al wat hij ondernam, het tegenbeeld van een patiënt. Hij zei me in zijn onnavolgbare, met galgenhumor doorspekte stijl: "Hier kom ik niet vanaf met een stentje". Hij kon raar uit de hoek komen. Tegelijk zag ik in zijn felle ogen dat hij zich opmaakte voor een forse strijd tegen een te duchten tegenstrever, zoals een tafeltennisser aan een match begint.

Verleden week, uitgerekend op de algemene jaarvergadering van Sevós, de avond dat hij traditioneel 'zijn' kalenderboekjes zouden uitdelen, bij de start van het nieuwe seizoen, liet hij weten, bij monde van zijn broer Frank, dat hij ontslag nam als secretaris en als speler. Zijn medicatie was stopgezet en hij achtte de strijd gestreden. Hij riep een schare vrienden nog bijeen op het dak van het Mas, want hij wou van hen afscheid nemen, maar ook van zijn geliefde stad Antwerpen. En waar kan je dat als rasecht sinjoor beter doen? Hij kende de stad dan ook letterlijk tot op de bodem, want een van zijn hobby's was stadsarcheologie, waaraan hij actief deelnam als vrijwilliger.

Degenen die in de dagen daarna nog het voornemen hadden alsnog afscheid te nemen kwamen te laat, want hij overleed nog onverwacht snel, op 7 oktober jl., in Coda Hospice in Wuustwezel.

De grote dichter Vergilius zei het al, maar dan in klassiek Latijn, in een van zijn onsterfelijke verzen ongeveer zo: "de tijd snelt voorbij, snelt inmiddels voorbij, de onachterhaalbare tijd, terwijl wij ons achteloos met passie overgeven aan onze bezigheden".

Herman had gedurende zijn leven vele bezigheden die naadloos aansloten op zijn vele talenten en hij heeft er zich ten volle aan overgegeven. Hij was technisch goed onderlegd en door zijn handigheid was hij altijd paraat als er moest geklust worden. Hij was sportief, had in zijn jeugd aan atletiek gedaan en later werd hij een te duchten tafeltennissers die met de hem eigen verbetering het maximum uit zijn mogelijkheden wist te halen. Maar hij was ook een verwoed visser en geen wateren, woelige en stille, geen facet van de edele hengelsport hadden voor hem een geheim. In stilte teruggetrokken in de natuur, turend naar een wiebelende dobber of zwiepend met de lancé, kwam hij tot rust, vond hij zichzelf. Voor hem was vissen een avontuur, een exploratie, een experiment.

Hij hield ook veel van reizen en had menige reiskilometers op de teller staan.

Als familieman was hij een voorbeeldig en steeds beschikbaar echtgenoot van zijn al vroeg overleden echtgenote, vader en grootvader, partner van zijn vriendin, broer en schoonbroer, nonkel.

Beste familie, in naam van Sevos, betuig ik vanop deze plaats mijn diep medeleven bij het heengaan van Herman.

We hebben in de club, bovenop de documentenkast, een heilig plekje waar de foto's prijken van de iconen die ons in de loop der jaren ontvallen zijn. Bijwijlen vormt de aanblik van die foto's een forse reminder aan het geciteerde vers van Vergilius. Herman zal er een prominente plaats krijgen, naast den Eddy, de Ferre, Albert, Lucien, John, Walter, Sois, Julien.

Herman, vriend, secretaris, skipper, doe hen daarboven de groeten, goede vaart naar de overkant en rust zacht. “

Ekeren, Uitvaartcentrum J. De Waele, Beukelaerlaan 66 - Ekeren